

(2001/C 89 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1643/00
af Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Enel S.p.a. og vedvarende energikilder

Italien er helt klart bagud med hensyn til vedvarende energikilder. Faktisk er der i over 10 år i andre lande med et langt mindre antal solskinstimer end Italien sket en udbredelse af nettilsluttede solfangere, som regel i privat regi, men tilsluttet elnettet, og disse producerer solenergi uden gener eller følger for miljøet. Noget sådant er slet ikke sket i Italien, hvor denne alternative teknik faktisk er blevet forhindret, bl.a. uden at skiftende regeringer har ytret sig herom, men har overladt hele markedet til Enel, som naturligvis ikke ønsker, at andre selskaber manifesterer sig inden for denne sektor.

I henhold til den italienske lov nr. 186 fra 1968 er lovgivning om elværker en opgave for CEI (Den Italienske Elkomité), der har nedsat en ad hoc-kommission, som skal fastlægge gældende tekniske normer for Italien i forbindelse med den praktiske anvendelse af solfangerteknikken. Repræsentanter for Enel var også medlemmer af denne kommission, hvor arbejdet har stået på i årevis, uden der er kommet resultater ud af det. På et senere tidspunkt igangsatte Enel ligefrem selv en forsøgsrække, hvor andre italienske selskaber udelukkede fra projekterne, således at man klart fik indtryk af, at det skulle forhindres, at der i Italien samles faglig ekspertise og skabes konkurrenceevne, men at der i virkeligheden skulle opretholdes et monopol.

I 1995 fastlagdes en fællesskabsnorm (Cenelec EN 61727) for solfangerteknik, som naturligvis skulle indarbejdes i medlemsstaternes og integreres i den nationale lovgivning. Først 19 måneder efter indarbejdede Italien denne norm og fastsatte norm CEI 11/20, tredje udgave. Faktisk fortsatte Enel alligevel med ikke at tillade tilslutning til sit solenerginet, selv om det var forsynet med kontaktflader i overensstemmelse med de forskellige regler.

Det er på den baggrund, at sektorens private erhvervsdrivende har mistanke om, at den lange udsættelse af en effektiv normgivning, som garanterer konkurrenceevne samt økonomiske og energimæssige besparelser, tjener Enels planer om selv at spille en dominerende rolle inden for sektoren, også på baggrund af at samme Enel for nylig (juli 1999) oprettede et selskab ved navn Erga S.p.a. med henblik på udvikling af alternative energiformer.

Kan Kommissionen tage stilling til dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. juli 2000)

Fremme af fremstillingen af el fra vedvarende energikilder er et af Fællesskabets hovedmål. I hvidbogen fra 1997 om vedvarende energikilder understreges den vigtige rolle, sidstnævnte spiller for forsynings- og miljø sikkerhed, og det foreslås som vejledende målsætning for 2010, at de vedvarende energikilders andel i Fællesskabets samlede energiforbrug fordobles⁽¹⁾. Kommissionen vedtog den 10. maj 2000 et forslag til direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet⁽²⁾. Forslagets strategiske mål er ikke blot at fremme en klækkelig forøgelse på mellemlang sigt af el fra vedvarende energikilder, men også at fremme dennes adgang til det indre marked for elektricitet. I direktivets kapitel V omhandles bl.a. de spørgsmål om betingelserne for transportnettilslutning, som det ærede medlem har bragt på bane.

De europæiske normer på elområdet, såsom normen EN 61727, som det ærede medlem omtaler, vedtages af Den Europæiske Komité for Elektronisk Standardisering (Cenelec), som er en uafhængig organisation. Cenelec's medlemmer, såsom Den Italienske Elkomité (CEI) for Italien, skal inden for en vis frist gennemføre disse europæiske normer og trække afvigende nationale normer tilbage. Det skal dog bemærkes, at normernes anvendelse er frivillig. I betragtning af at normaliseringen er frivillig, er Kommissionen ikke vidende om mulige forsinkelser af gennemførelsen af de europæiske normer og af tilbagetrækningen af afvigende nationale normer.

Med hensyn til det ærede medlems bekymringer, for så vidt angår solfangeres tilslutning til det italienske net, kan disse bortvejres gennem retsreglerne i Persani-dekretet (lovdekret nr. 79 af 16. marts 1999), der i Italien gennemfører Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽³⁾.

I dekretets artikel 3 står der nemlig, at netbestyreren »er forpligtet til at tilslutte alle, der anmoder herom, til det nationale transmissionsnet uden at skade tjenestens kontinuitet og under overholdelse af de tekniske bestemmelser ...«, idet sidstnævnte dog skal være sagligt begrundede og ikke må give anledning til forskelsbehandling. Et eventuelt afslag på anmodning om adgang til nettet skal begrundes af netbestyreren. Endelig står der i dekretet artikel 11, at der skal træffes foranstaltninger til fremme af vedvarende energi, herunder solenergi.

Kommissionen er ikke i besiddelse af konkrete oplysninger, ifølge hvilke det med rimelighed kan antages, at ENEL har udvist forkastelig adfærd i mangel af tekniske forskrifter for tilslutning.

⁽¹⁾ KOM(97) 599 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 279 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(2001/C 89 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1644/00

af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Det nationale operationelle program

Kan Kommissionen oplyse, af hvilke årsager den har sendt det nationale operationelle program tilbage til de italienske myndigheder?

Mener den ikke, at dette betyder mærkbare forsinkelser for de regioner (specielt under mål 1), der skal sørge for supplerende programmering, hvilket bliver til stor ulempe for anvendelsen af støttemidlerne i perioden 2000-2006?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. juli 2000)

Kommissionen kan ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger se, hvilket program det ærede medlem henviser til.

EF-støtterammen for de italienske regioner, der er støtteberettiget under mål 1 i programperioden 2000-2006, og som i princippet blev godkendt af Kommissionen den 14. april 2000, gennemføres ved hjælp af 14 operationelle programmer (OP'er), hvoraf syv er regionale og syv er nationale programmer.

Normalt har behovet for at undersøge et bestemt program yderligere, f.eks. et sektorprogram, ikke indflydelse på godkendelsen af andre programmer, herunder regionale programmer. Hvis indholdet af et endnu ikke godkendt sektorprogram har væsentlig betydning for gennemførelsen af de regionale programmer, skal det fremgå af disse, hvordan der tages højde for det pågældende program.